

Pfv.II.21.221/2009/7.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága az ügyvéd által képviselt felperesnek az ügyvéd által képviselt alperes ellen házasság felbontása és járulékai iránt a Nyíregyházi Városi Bíróság előtt 1.P.23.792/2005. szám alatt megindított és a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.Pf.21.597/2008/6. számú ítéletével befejezett perében az említett számú jogerős ítélet ellen az alperes által 84. sorszám alatt előterjesztett és Pfv. 3. szám alatt pontosított, de a felülvizsgálati tárgyaláson részben visszavont felülvizsgálati kérelme folytán a 2010. február 9. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) felülvizsgálati eljárási költséget.

Feljogosítja az alperest 36.000 (harminchatezer) forint szükségtelenül lerótt felülvizsgálati illeték visszaigénylésére.

I n d o k o l á s

A felek 1996. augusztus 31-én kötöttek házasságot, amelyből 1999. április 19-én F. utónevű gyermekük született. A családi munkamegosztás kialakult rendje szerint a gyermek gondviselését döntően az együttélés alatt továbbtanuló felperes látta el. Az alperes a család anyagi megélhetését biztosította és a család belső életében, a gyermek ellátásában a kereső tevékenysége által lehetséges-megengedett mértékben vett részt.

A házasság fokozatos megromlása eredményeként 2006. tavaszán a házastársak mintegy „próbaidőre” az életközösségüket megszüntették és az alperes a felperes különvagyoni ingatlanából - amely a házastársi közös lakás volt - elköltözött. Ezalatt egymást nem keresték, de gyermekével az alperes olyan folyamatos kapcsolatot tartott, mintha a családban semmi különös nem történt volna. Egy hónap eltelte után a felperes az életközösség helyreállítására nem volt hajlandó és egy 2006. július 21-én kelt okiratban - amelyből az alperes csak egy példányt volt hajlandó aláírni, mert álláspontja szerint a felperes a gyermekkel való apai kapcsolattartás tárgyában az egyezségi tárgyalások eredményekénti megállapodásukat nem tartja be - a járulékos kérdésekben megegyeztek.

A felperes által 2005. december végén a házasság felbontása iránt folyamatba tett per megindulása óta a gyermeknek az apával való kapcsolattartása feszülten zajlik. Az alperes 2006. novemberében a Gyermekjóléti Szolgálathoz fordult az intézménynek a kapcsolattartás körében és a felperessel az életközösség helyreállítása érdekében való segítségnyújtása céljából. A felperes békülésre nem volt hajlandó, és a gyermeknek az apa elleni befolyásolását tagadta. A kapcsolattartás tekintetében viszont 2006. december 20-án a közelgő ünnepek tekintetében, majd 2007. január 30-án általános jelleggel a feleknek sikerült megállapodnia.

A házastársak viszonya ugyanakkor tovább éleződött. A felek között birtokháborítási és rendőrségi eljárás is volt 2007-ben és a kapcsolattartások során a gyermek átadása-visszaadása rendszeresen konfliktusokkal volt terhes.

A gyermek iskolájának tapasztalata szerint - amely iskolában a per jogerős elbírálásakor a felperes napközis tanítóként dolgozott - a szülei válása a gyermeket igen megviselte, érzékennyé tette. A felperes által kezdeményezett pszichológiai terápia során az Egységes Pedagógiai Szakszolgálat azonban azt tapasztalta, hogy a gyermekkel kapcsolatos problémák megoldásában mindkét szülő nagyon együttműködő és nyitott. Az anya igyekszik minél több lehetőséget biztosítani az apa számára az együttlétre, az apa pedig törekszik még többet foglalkozni a gyermekkel.

A perben szakvéleményt adó pszichológus szakértő - amellet, hogy megállapította miszerint érzelmileg-erkölcsileg az édesanya a gyermek preferált szülője-, azt is megállapította, hogy a kislány a szeretetét megosztja a szülők között. Az alperes önképében, identitásában, kötődési és érzelmi struktúrájában a kislány éppúgy megnyugtató, stabil helyzetet foglal el, mint a felperesében. Így a gyermek helyzete, jövője, különélő szülőjével való kapcsolata aggodalomra nem ad okot. „Hajszálnyi” érzelmi különbségtétellel a kislány az anya mellett foglal állást, de úgy, hogy mind a két szülőjére tekintettel van. Véleménye szerint a perbeli esetben a bírói gyakorlat szerinti átlagot meghaladó apai kapcsolattartás indokolt, ami azt is jelentheti, hogy egy hétközi kapcsolattartás legyen az apa és a gyermek között azon a héten is, amikor hétvégi folyamatos kapcsolattartás esedékes. Az adott helyzetet (az átadás-visszaadás miatti szülői konfliktusokat) tekintve lehetséges, hogy az lenne a kívánatos, ha a gyermek átadása és visszaadása semleges helyen, például az iskolában történne. A gyermek ugyanis fél attól, hogy szülei találkozása esetén „valami történhet”. Az alperesnek a felperesi kisajátító neveléssel kapcsolatos álláspontját a szakértő nem látta igazoltnak.

A felperes a keresetében a házasság felbontása, a gyermek nála történő elhelyezése, az alperes gyermektartásdíjra kötelezésre és a

háztársi közös lakás kizárólagos használatra való feljogosítása mellett az alperes és a gyermek közötti kapcsolattartás rendezését a szokványos mértékben és módon kérte. Vagyis folyamatos kapcsolattartásként a második hetek péntek 18 órájától vasárnap 18 órájáig, időszakos kapcsolattartásként a kettős ünnepek másnapjára és az iskolai szünetek felére kérte az alperest feljogosítani, kivéve a nyári szünetet, amikor három hét apai kapcsolattartást indítványozott. Az átadás-visszaadás helyeként a saját lakását kérte meghatározni és a saját indítványát meghaladó alperesi igényt elutasítani kérte.

Az alperes viszontkeresetet terjesztett elő a gyermek magánál történő elhelyezése és az ezzel kapcsolatos igények ehhez igazodó rendezése érdekében. A kapcsolattartás körében keddi napokon 16.30 perctől 20 óráig hétközi együttlétet is biztosítani szándékozott a felperesnek, egyebekben pedig a kapcsolattartás rendezését a felperesi keresetnek megfelelően indítványozta. A gyermek anyai elhelyezése esetére péntek 15 órától hétfőn iskolakezddésig kérte a kéthetente esedékes folyamatos kapcsolattartást szabályozni, azzal, hogy a gyermek átadásának, visszaadásának helye az iskola legyen és folyamatos kapcsolattartást kért egy hétközi napra is, délután.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felek házasságát felbontotta, a közös gyermeket a felperes anyánál helyezte el, az alperest gyermektartásdíjban marasztalta (amire követlen felhívást bocsátott ki) és a háztársi közös lakás kizárólagos használatára a felperest jogosította fel. Az alperes és a gyermek közötti kapcsolattartást a következők szerint szabályozta:

Folyamatos kapcsolattartás illeti meg az alperest minden páros hét péntekének tanítási órák végeztétől, de legkésőbb 16.30 perctől a következő hétfő reggel iskolakezddésig, továbbá minden héten kedden 17 órától 19 óráig. A kapcsolattartásra az alperes elvitellel és a tanítási intézményben való átadással-átvétellel jogosult a második hetek végén, míg a hétközi kapcsolattartások során az át- és visszaadás helye az anya mindenkori lakása. Időszakos kapcsolattartásra páros években az apa december 24-e 17 órától december 26. délelőtt 10 óráig, december 28-a 20 órától január 1-je 14 óráig, páratlan években december 24-e 10 órájától 17 óráig, valamint december 26-a délelőtt 10 órájától december 28. este 20 óráig jogosult, az anya mindenkori lakásáról való elvitellel és visszaadással. Tavaszi-őszi szünet első fele illeti meg az apát kapcsolattartásként és nyáron június és július első hete, augusztus első, valamint negyedik hete, továbbá húsvét és pünkösd ünnepek második napja is megilleti.

Ítéleti rendelkezését a kapcsolattartás körében a felek részben eltérő álláspontja mellett elsődlegesen a szakvélemény javaslataival, mint a gyermeki érdeket szolgáló, fejlődését

elősegítő, a törvény vonatkozó rendelkezéseit érvényre juttató, a per egyéb bizonyítékaival is alátámasztott szakértői megállapításokkal indokolta. Részletezte, hogy melyek azok a törvényi követelmények, amelyeknek a különélő szülő és a gyermek közötti kapcsolattartás rendezése meg kell, hogy feleljen és álláspontja szerint minden követelménynek a szakértői javaslat felel meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mind a két fél fellebbezett. A felperes fellebbezése csak a kapcsolattartásra vonatkozóan támadta az elsőfokú ítéleti rendelkezést, és csak a folyamatos kapcsolattartást illetően. Ennek módjánál az átadás-átvétel helyét minden esetre (így a kéthetente történő folyamatos kapcsolattartás vonatkozásában is) az ő lakása előtt kérte meghatározni. Az apa és a közös gyermek közötti kapcsolattartási időt pedig a kéthetente esedékes kapcsolattartásnál vasárnap 18 óráig, a hétközi kapcsolattartásnál pedig a páratlan hetek keddi napjára korlátozni igényelte. Az átadás-átvétel helye tekintetében azzal érvelt, hogy az iskolában való váltás a gyermek magánéletét olyan módon tenné „publikussá”, amely ellen maga a gyermek is tiltakozik, mert számára igen zavaró lenne. A gyermeknek a nyugalmat és az állandóságot adó otthon biztonságára olyan értelemben is szüksége van, hogy a környezetváltozások otthonából kiindulva és oda visszatérés után történjenek. Az átlagosat meghaladó kapcsolattartás pedig a kéthetente biztosított hétközi kapcsolattartással is megvalósul.

Az alperes a fellebbezésében a gyermek nála történő elhelyezését és az ezzel összefüggő pertárgyak ennek megfelelő rendezését kérte, továbbá a házastársi közös lakás használatának a megosztását. A gyermektartásdíjra vonatkozó elsőfokú rendelkezést a gyermekelhelyezés támadásától függetlenül is sérelmezte, de a kapcsolattartásra vonatkozó döntést csak a gyermekelhelyezési fellebbezéssel összefüggésben támadta.

Saját fellebbezését meghaladóan mindkét fél az elsőfokú bíróság ítéleti rendelkezéseivel értett egyet és az alperes a pszichológus szakértői vélemény kiegészítését is indítványozta az időmúlásra tekintettel, részbizonyítás keretében.

A másodfokú bíróság ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét csak az apa és a gyermek közötti folyamatos kapcsolattartás körében változtatta meg, egyebekben helybenhagyta. A kapcsolattartás vonatkozásában a felperesi fellebbezésnek megfelelően határozott. Így a folyamatos kapcsolattartás idejét a hétvégi kapcsolattartások tekintetében péntek 17 órától vasárnap 18 óráig, a hétközi kapcsolattartás vonatkozásában a páratlan hetek keddjének 17 órájától 19 órájáig korlátozta, módjánál pedig a kéthetente esedékes hétvégi kapcsolattartásokra is az átadás-visszaadás

helyéül az anya lakását határozta meg. Megváltoztató rendelkezését azzal indokolta, hogy a szakértői javaslatnak – miszerint az apa és a gyermek a szokványos mértéknél gyakrabban találkozzon – már azzal is eleget lehet tenni, hogy hétközi kapcsolattartást egyáltalán a bíróság az alperes részére biztosítson. Az iskolában való átvétel és visszaadás pedig olyan fizikai és érzelmi terhet jelent a gyermek számára (a szükséges holmik vitele, magánéletének az iskolai közösség előtti zajlása), amely miatt ez az ő érdekét nem szolgálja. A gyermek és az apa közötti viszony megfelelő fenntartására pedig a kéthetente esedékes hétközi kapcsolattartás, a hétvégi kapcsolattartások mellett, elégséges.

A jogerős ítélet kapcsolattartásra vonatkozó rendelkezése ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. A másodfokú bíróság megváltoztató ítéleti rendelkezésének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének ebben a körben is a helybenhagyását kérte, a „szükséges pontosításokkal”. Majd hiánypótlásként a „szükséges pontosítások” körében számtalan új módosító és kiegészítő rendelkezés meghozatalát kérte. Arra tekintettel azonban, hogy e kérelmek a másodfokú eljárás tárgyát nem képezték, a hiánypótlásként előterjesztett felülvizsgálati kérelmeit a Pp. 271. §-ában foglaltakra tekintettel és a Pp. 273. § (5) bekezdésében foglaltak alapján visszavonta. A jogerős ítélet hiányosságaira és a végrehajtás során megvalósuló állandó konfliktusokra tekintettel helyette másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett a másodfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelme indokolásaként arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság a szakértői javaslattal szemben semmivel sem indokolta meg, hogy a javaslat szerinti rendelkezéstől az alperes terhére miért tért el, illetőleg, hogy a gyermeki érdekét ez az eltérés miért szolgálja. Kitért a gyermek választásában az ún. erkölcsi okok kényszerítő szerepére, arra, hogy az anya saját magát helyezi előtérbe és a gyermeki választás valójában az ennek való alárendeltségét mutatja. Az anyai otthon szerepének túlhangsúlyozottságával, a család felbomlásában az anya felelősségével és azzal is érvelt, hogy az anyai körülmények a gyermeknek egy olyan zárt világban való három generációs női életterű nevelkedését jelentik, amely a gyermek érdekét nem szolgálja, ott egészséges egyéniségmintákat nem talál. Hangsúlyozta, hogy a gyermekkel való kapcsolattartást az anya önként soha nem biztosította, ehhez hatósági segédletet kellett az alperesnek igénybe vennie.

Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság a szakértői bizonyítás kiegészítésére vonatkozó indítványának nem adott helyt, holott a szakvélemény hiányos és a jogerős elbírálás idejére már idejét múlt.

Jogsabálysértésként a Családjogi törvény 1. §-át, a 18. § (1) bekezdését, az Alkotmány 67. § (1) bekezdését és a Családjogi törvénynek a gyermeki érdekekkel kapcsolatos rendelkezéseit, továbbá a Pp. 206. §-át és 221. § (1) bekezdés második mondatát jelölte meg. Álláspontja szerint a megyei bíróság olyan szakkérdésben foglalt állást, amelyhez különleges szakértelem kellett. A per adatait „semmibe vevő” álláspontjával a megyei bíróság a gyermeki érdekre vonatkozó törvényi rendelkezéseket és a bírói gyakorlatot is, indokolási kötelezettségének a teljesítése nélkül megsértette. Megítélése szerint a negatív anyai családmodell ellensúlyozásához az általa kért apa-gyermek közötti kapcsolattartási mód és idő feltétlenül szükséges. A keddi napokra szabályzott hétközi kapcsolattartás ésszerűtlen is. Azt eredményezi, hogy az egyik héten másfél nap után ismét találkozik az alperes a gyermekkel, a másik héten viszont tizenegy napon keresztül nem találkozhatnak. Hivatkozott arra is, hogy a gyakorlat igazolta, miszerint az eljáró bíróságok a gyermekkel való kapcsolattartását csak igen hiányosan szabályozták, hiszen folyamatos végrehajtási problémák vannak.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult. Vitatta, hogy a felperes által megjelölt jogsabálysértéseket a megyei bíróság elkövette volna. Állította, hogy az alperesi felülvizsgálati kérelem valójában a gyermek rendszeres életvitelének az elnehezülését, személyiségi jogainak a megsértését eredményezné és kizárólag az alperes érdekeit szolgálná.

A felülvizsgálat kérelem az alábbiak szerint nem alapos.

I. A legutoljára módosított felülvizsgálati kérelemmel kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság mindenekelőtt arra mutat rá, hogy a Pp. 273. § (5) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem (részbeni) visszavonására ugyan van eljárásjogi lehetőség, de az idézett törvényhely első mondata szerint a felülvizsgálati kérelmet megváltoztatni nem lehet. Ezért a felülvizsgálati kérelemmel élő alperesnek a felülvizsgálati tárgyaláson tett jognyilatkozatából jogi hatályt csak a pontosított felülvizsgálati kérelemnek a részbeni visszavonása jelenthetett. A felülvizsgálati kérelem vissza nem vont részéből a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § második fordulatóban írt súlyos eljárásjogi szabálysértés hiányában csak az elsődleges, az érdemi felülvizsgálati határozat meghozatalára irányuló indítvány keretei között (Pp. 275. § (2) bekezdése) vizsgálhatta felül a jogerős határozatot. A másodlagos kérelem szerinti felülbírálatot a felülvizsgálati eljárásra vonatkozó és már idézett eljárásjogi rendelkezés kizárja.

Ezzel azonban az eljáró bíróságok nincsenek elzárva attól, hogy az irányadó feltételek fennállása esetén a Pp. 225. § (6) bekezdése

szerint határozzanak. Az eddigi eljárásuk jogszerűségével kapcsolatban azonban nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a bíróságot a kérelem és az ellenkérelem korlátai is kötik.

II. Az érdemi, az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét megváltoztató jogerős ítéleti rendelkezés hatályon kívül helyezésével és a folyamatos hétközi kapcsolattartás esetén a gyermek átadásának és visszaadásának a helyére, valamint a hétközi kapcsolattartások minden hétre biztosítására vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezés helybenhagyására irányuló felülvizsgálati kérelem pedig megalapozatlan.

Az Alkotmány 67. §-a, amivel az alperes a felülvizsgálati kérelmében érvelt, minden olyan jogviszonyra kiterjed, amelyek a kiskorú gyermek érdekét érintik. Ám ezen alkotmányos alapelv is a konkrét jogszabályi rendelkezésekkel válik a jogalkalmazás eszközévé, amellet, hogy az Alkotmány 67. §-ának valamennyi jogágra vonatkozó rendelkezését a Családjogi törvény 1. § (2) bekezdése családjogi alapelvként is tartalmazza.

A fentieknek megfelelően és az alperes felülvizsgálati érveléséhez képest azt kellett (és lehetett csak) a Legfelsőbb Bíróságnak vizsgálnia, hogy az említett alkotmányos alapelvet kibontó konkrét jogszabályi rendelkezéseket - a Csjt. 92. §-ában foglaltakat, illetőleg a különélő szülő és a gyermek közötti kapcsolattartás részletes szabályait tartalmazó 149/1997. (IX.10.) Korm. rendelet IV. fejezetében írtakat a másodfokú bíróság megsértette-e. Továbbá, hogy a bizonyítékok mérlegelése során történt-e az ügy érdemi elbírálására is kiható lényeges eljárási szabálysértés. A Pp. 270. § (2) bekezdéséből és 275. § (3) bekezdéséből következően a bizonyítékok felülmérlegelésére a felülvizsgálati eljárásban viszont nem kerülhetett sor (BH 1995/2/134.).

Az alkotmányos alapelvet kibontó konkrét jogszabályi rendelkezéseket illetően kiemelendő, hogy sem a Csjt. 92. §-a, de még a különélő szülő és a gyermek közötti kapcsolattartásra vonatkozó jogszabályok hierarhiájában legalacsonyabb helyet elfoglaló jogszabály, a hivatkozott kormányrendelet (Gyer.) sem tartalmaz a felülvizsgálati eljárásban sérelmezett mértékű konkrét rendelkezéseket. Előírja ugyan, hogy rendelkezni kell a kapcsolattartás formáiról, a folyamatos és az időszakos kapcsolattartás gyakoriságáról és időtartamáról, a gyermek átadásának és a visszaadásának a helyéről, idejéről és módjáról, továbbá, hogy mindezt ezt a gyermek életkörülményeinek, korának, egészségi állapotának és véleményének figyelembevételével a gyermek érdekének megfelelően egyéniesítve kell megtenni (Gyer. 29. és 30. §-ai), de az említett körben egyébként a konkrét döntést a jogalkalmazóra bízta. Adott esetben is tehát a Pp. 206. §-a szerinti mérlegelési körbe esett, hogy a hetenkénti hétközi

kapcsolattartás, vagy a kéthetenkénti, továbbá a hétvégi kapcsolattartáskor az iskolánál való átadás-visszaadás, vagy az anyai lakóhelynél való bonyolítás felel meg a kiskorú gyermek érdekének.

A mérlegelési körbe tartozó fenti kérdések elbírálásának egyik, de nem egyetlen eszköze volt a szakértői bizonyítás. A szakértő részéről a javaslat a hétvégi folyamatos kapcsolattartások során a gyermek átadásának és visszaadásának a helye tekintetében azonban nem volt olyan egyértelmű, ahogyan azzal az alperes érvel. A szakértő csak lehetőségként vetette fel, a szülők közötti konfliktusok elkerülése érdekében az iskolánál való átvételt és visszaadást (Nyíregyházi Városi Bíróság 1.P.23.792/2005/66. számú jegyzőkönyv 3. oldala). Másrészt a szakértői vélemény, egy a bizonyítékok közül, amelyek összességének egybevetésével és együttes mérlegelésével a bíróság dönti el, hogy mi a gyermek érdeke és ez a hétközi kapcsolattartások gyakoriságára is vonatkozik. A közös gyermek helyes irányú fejlődése érdekében nélkülözhetetlen szülői találkozások és az együttműködés szükségessége figyelembevételével a másodfokú bíróság azon megindokolt álláspontja, hogy a gyermeki érdekek a kapcsolattartások minden esetében a gondviselés helyén történő átadása és visszaadása felel meg, nem szakkérdésben való állásfoglalás, amely a gyermeki érdeket sérti, hanem a bíróság a mérlegelési körébe utalt és a felülvizsgálati eljárásban - jogszabálysértés hiányában - felül nem mérlegelhető megállapítás, ami a Legfelsőbb Bíróságot köti (BH 1995/2/134.). Ez vonatkozik a hétközi kapcsolattartások gyakoriságára is, amely körben a másodfokú bíróság indokoltan azt tartotta szükséges és megvalósítandó pszichológiai kíváncságnak, hogy a szokványos mértéket a gyermek és az apa közötti folyamatos kapcsolattartás meghaladja. Ezt a kíváncságot nem vitathatóan a másodfokú ítéleti rendelkezés is megvalósítja. Ahhoz képest pedig, hogy a gyermeki érdek meghatározásakor nemcsak a pszichológiai szempontoknak van és lehet jelentősége (amely szempontból valóban a szakvélemény az irányadó - Pp. 177. §-a), nem lehet sem a gyermekei érdeket sértő, sem a mérlegelésnél irányadó szempontokat sértő, a bizonyítékokkal ellentétes, iratellenes, logikátlan, okszerűtlen mérlegelésén alapuló - tehát a Pp. 206. §-át sértő - megállapításnak tekinteni, hogy a gyermeki érdekek nem a hetenkénti, hanem kéthetente történő hétközi kapcsolattartás felel meg.

A különélő szülővel való kapcsolattartás célja, hogy a meghitt szülő-gyermek közötti viszony fennmaradjon, a különélő szülő a gyermeke fejlődését és nevelését folyamatosan figyelemmel kísérhesse, azt elősegítse és ez a cél a jogerős ítéleti rendelkezéssel is megvalósulhat. A különélő szülővel való gyakori kapcsolattartás nem egymagában alkalmas a család felbomlása miatt a gyermekekre háruló pszichés teher orvosolására, hanem ehhez

nélkülözhetetlen a megfelelő szülői együttműködés. Ennek körébe tartozik természetesen a különélő szülővel való megfelelő kapcsolattartás is, amelynek „végrehajtási nehézségei” azonban nem a kapcsolattartás rendezésének, hanem a végrehajtás körébe tartoznak. A kapcsolattartásra vonatkozó bírósági határozat végrehajtásáról pedig a Családjogi törvény 92. § (6) bekezdése alapján a gyámhatóság gondoskodik.

A kifejtetteknek megfelelően eljárásjogi és anyagi jogi szabálysértés hiányában a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárás költségeiről a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 32/2003.(VIII.22.) IM rendeletben foglaltakra is.

Budapest, 2010. február 9.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő